

Štiri noči v ledu

Štiriindvajsetletni alpinistični inštruktor Peter Mežnar iz Žabč pri Tolminu je novembra prispeval pomembno poglavje k slovenski in mednarodni zgodovini vzponov v Himalaji. Član Posoškega alpinističnega odseka je skupaj s celjskim soplezalcem Maticem Joštom kot prvi Zemljan premagal 2000 metrov visoko južno steno 6755 metrov visokega vrha Nampa v doslej alpinistično še malo 'obdelanem' zahodnem Nepalju. Prvenstveno smer je poimenoval Jagodna polja in jo posvetil lani v Himalaji preminulemu vrhunskemu cerkljanskemu alpinistu Slavcu Svetičiču.

Čprav je gorništvo Petru mnogo več kot le konjiček (pleza tudi njegovo dekle Irena), se kot absolvent uspešno bliža koncu študija strojništva. Letošnje leto si bo seveda najbolj zapomnil zaradi uspešnega vzpona in številnih zgod in nezgod ob njem.

"Že na začetku so nama med letalskim prevozom izgubili šotor in sva vse dni na gori spala v izkopanih snežnih luknjah ali kar na prostem. Tik pred vzponom sem zbolel in le zdravniku in želji po uspehu se imam zahvaliti, da sem si pravočasno opomogel. Na poti čez ledenik se mi je vdrlo, v najtežjem zlebu v steni naju je celo noč med plezanjem zasipaval sneg, pozneje je stalno kaj letelo s stene mimo naju, iz enega ledenega bivaka pa sva uspela zbežati, preden so ga razpoke pognale v dolino. Ob vseh teh naporih, veselju ob preplezani smeri in osvojenem vrhu, si bom to leto zapomnil, ker sem prav med odpravo 'izpustil' volitve. Ni se mi bilo potrebno vzmernirati zaradi stvari, ki jih ne maram preveč."

- Ali ste se ob vseh gorniških in življenjskih zapletih kdaj posebej ujezili?

"Vsekakor sem se v avgustu, ko sem - kot sva kasneje z zdravnikom ugotovljala - verjetno že kar

preveč treniral in sem si poškodoval kolenske vezi. Niti pošteno hoditi nisem mogel in kazalo je, da me ne bo na odpravi, za katero sem treniral, delal, zbiral sponzorje in opremo celo leto. V takšnem primeru se ti kar vse nekako zruši. Lahko le počivaš in upaš, da mine. Na srečo mi je počitek pomagal. Nekaj bolečin mi je ostalo še do danes, vendar je bila volja močnejša."

- Česa ste se letos najbolj veselili?

"Takšnih dogodkov je bilo kar veliko in bi težko enega izbral. Mogoče so na vrhu tisti najbolj sveži - z odprave, ko sva z Maticem prišla srečno iz stene in sva po štirih dneh pod ledenikom srečala prvega človeka - vodjo odprave, Romana Robasa,

v dobri formi, brez poškodb in ozeblin. Poseben je občutek, kot te že na Brniku pričakajo domači, znanci in prijatelji. Veseli me, da mi je uspelo sočasno narediti marsikaj - dokaj redno študirati, prebrati nekaj knjig in najti dovolj časa zase, za dekle in po daljši pavzi tudi za celotedensko smučanje v Italiji. Ob tem sem v športnem plezanju zmogetl spodnjo deveto stopnjo in ponovil vse težke smeri v južni steni Planje."

- Ukvarjate se z eno nevarnejših dejavnosti. Je premagovanje neznanega in samega sebe vaš glavni cilj?

"Včasih tudi, a ne za vsako ceno. Nisem nekakšen lovec na prvenstvene smeri. Rad imam redke ekstremne ponovitve smeri mojstrov v malo obljudenem okolju, ki mi je všeč, kjer plezanje ni le tehnično, temveč tudi estetski

užitek. Pri plezanju nastane veliko fotografij. Sicer bi lahko rekel, da je moj cilj zdrav duh v zdravem telesu. Svojih občasnih študijskih zaostankov nisem nikoli skušal opravičevati s plezanjem. Zanima me tudi teorija, povezana s prakso, z naravo, z domačim okoljem. Zato se med študijem veliko ukvarjam z energetiko, vodnimi turbinami, malimi elektrarnami, skratka s stvarmi, ki so na nek način blizu mojemu domu in konjičku."

